

med et Spørgsmaal, som i særlig Grad maa berøre det ærede Medlem; det angaar hans Hjemstavn, hans Valgekreds, og det angaar en Kreds af Mennesker derovre, hos hvem han i særlig Grad nyder Forstaaelse. Jeg siger da: Det vilde næsten være en Fornærmelse at sige om det ærede Medlem, at han har givet sig saa lidt af med denne Sag, som det fremgaar af det ærede Medlems Ord.

Det ærede Medlem har, som han sagde, ikke spurgt om, hvad Finansudvalget havde hørt eller taget sig for derovre. Men skulde der nu virkelig være nogen, der kan tænke sig, at Konseilspræsidenten, Lederen af det daværende Reformparti, Ringkøbing-Kredsens Folketingsmand, ikke skulde bryde sig om, hvad Finansudvalget har hørt eller taget sig for derovre angaaende denne Sag. Ja, jeg tør selvfølgelig ikke benægte, at det ærede Medlem med Hensyn til sine Ord maaske alligevel kan have Ret. Jeg kan ikke nægte, at han maaske kan forsvare sine Ord derved, at han kan sige: Jeg har ikke spurgt mig for, men det ligger saa maaske i, at det ærede Medlem ikke behøvede at spørge, fordi han uden at spørge fik det at vide, som han selvfølgelig var interesseret i at faa at vide. Fra tidligere Lejlighed vide vi jo, at vi skulde være meget forsigtige og lægge meget nøje Mærke til, hvad det ærede Medlem siger. Jeg minder saaledes om, at da der i sin Tid var rettet stærke Angreb paa Alberti, udtalte det ærede Medlem som Konseilspræsident paa given Foranledning, at „denne Forhandling gav ikke Konseilspræsidenten Anledning til at gribe ind“. Da saa Forhørene siden viste, at det ærede Medlem som Konseilspræsident fra forskellige Sider var bleven gjort opmærksom paa, hvorledes Forholdene artede sig, sagde han her i Tinget, at han ikke havde sagt, at der ikke havde foreligget nogen Grund for ham, men kun at denne Forhandling ikke gav ham Anledning til at gribe ind. Ved disse Ord bibragte han den Gang Tinget det Indtryk, at den Forhandling, som da blev ført om denne Sag, var det første, det ærede Medlem hørte om disse Forhold, og det havde altsaa for ham ikke den Vægt, at han fandt Anledning til at skride ind. Man skal derfor være meget forsigtig.

Det ærede Medlem (J. C. Christensen) fremstillede sig som den, der egentlig ikke havde haft noget med denne Sag at gøre udover dette at stemme, naar der var noget forsvarligt at stemme for. Men den Forhandling, vi den Gang havde, har givet Anledning til en Bladpolemik, og derved

er ogsaa det sande Forhold kommet frem. I en af sine Artikler siger det ærede Medlem, at han aldrig har lagt Skjul paa sin Misfornøjelse med Vandbygningsdirektør Otterstrøms Stilling i denne Sag. Det er et uvurderligt Gode for et Land, at dets Embedsmænd i deres Gerning kun følge den Vej, som Pligt og Samvittighedsfuldhed anviser, og intet Hensyn tage til, om de ved at naa til et andet Resultat, som det ærede Medlem den Gang udtrykte sig, kunne blive populære og ved at være populære kunne bidrage til, at deres Lønningsløv gaar igennem. Naar vi komme dertil, at Embedsmænd og særlig Embedsmænd i saadanne Stillinger, naar de skulle votere i en Sag, skulde tage Hensyn til, om nu Resultatet ogsaa er i Overensstemmelse med de Ønsker, der næres, om det vækker Fornøjelse eller Misfornøjelse hos dem, der have Indfyldelse, komme vi meget let ind paa Korruptionens Vej. Der bør her slet ikke kunne være Tale om Misfornøjelse. Dersom den paagældende Embedsmand ikke magter sine Ting, og man kan godtgøre det, eller dersom man kan godtgøre, at han i den enkelte Sag gør sig skyldig i en Fejl, kan man henholdsvis afskedige ham eller træffe sin Afgørelse uden om den Erklæring, han har afgivet.

Men det ærede Medlem har altsaa været misfornøjet og har ingen Sinde lagt Skjul derpaa. Men dette er i stik Modstrid med, at han i denne Sag har holdt sig fuldstændig tilbage. Det ærede Medlem vil bevise sin Tilbageholdenhed ved den Omstændighed, at man ikke i Rigsdagstidenden kan slaa op og læse om hans Medvirken. Men man kan virkelig heller ikke slaa op i Rigsdagstidenden og læse om hans Misfornøjelse. Det burde være en logisk Konsekvens, at saa skulde man ogsaa kunne læse om den. Men værre, end det ærede Medlem har været mod sig selv, har hans Defensor, vor tidligere Kollega, Hr. Blem, været mod det ærede Medlem, thi Hr. Blem, som er kommen frem paa Arenaen for at bevise, at Otterstrøm ikke faldt paa Hvide Sande-Spørgsmaalet, plumper lige i Hullet. Som Bevis derfor anfører Hr. Blem nemlig, at han netop i dette Spørgsmaal var enig med Otterstrøm og som han siger, ligesom denne kæmpede mod Hr. J. C. Christensen. Kæmpede mod det ærede Medlem! Hr. Blem har slet ikke lagt Mærke til, at Parolen er den, at det ærede Medlem altid har holdt sig tilbage i denne Sag, ikke en Gang har spurgt om andres Mening, om andres Skøn. Paa hvilken Arena har da Hr. Blem kæmpet